

ДВАТА БРАТЯ

(Изъ приказкитѣ на Братя Гриммъ — за дѣца и юноши).

Нмало едно врѣме двама братя, единътъ богатъ, а другия сиромашъ. Богатиятъ билъ златаръ и съ лошо сърдце, а бѣдниятъ правѣлъ метли и съ това се прѣпитавалъ, но билъ добъръ и честенъ мжжъ. Бѣдниятъ братъ ималъ двѣ дѣца, близнаци, които си приличали единъ на другъ като двѣ капки вода. Сегизъ-тогизъ двѣтъ дѣца походвали въ чичовата си богатска кжща, отдѣто получавали огризки и трошици, останали отъ обѣда. Случило се веднажъ, че като отишълъ бѣднякътъ въ гората да набере сухи дръвца, съгледалъ една птица, която била само отъ злато и тѣй хубава, каквато той отъ рождението си не билъ виждалъ. Грабналъ той единъ камъкъ, хвърлилъ по нея и я улучилъ; ала отъ птицата паднало само едно перо, а тя отлетѣла. Сиромаштъ зелъ перото и го занесълъ на брата си, който го погледалъ, погледалъ, па рекълъ: „чисто злато е“, и му далъ много пари за него. На другия день човѣкътъ се покачилъ на една брѣза и искалъ да отсѣче нѣколко сухи клоне, но изведнажъ прѣдъ него изхвъркнала сжщата птица и той се спусналъ да я гони. Търсейки я, той намѣрилъ едно гнѣздо и въ него едно яйце, отъ чисто злато. Той зелъ яйцето, занелъ го въ кжщи на брата си, а братъ му пакъ рекълъ: „само отъ злато е“ и му далъ много пари. Кога да се раздѣлятъ, братъ му рекълъ: „желалъ бихъ да имамъ тая златна птица“. Отишълъ сиромаштъ трети пжтъ въ гората и съгледалъ пакъ птицата на дървото: зелъ тогазъ единъ камъкъ, замѣрилъ по нея, и я убилъ. Отнесълъ я на брата си и той му далъ

цѣла шепа жълтици. „Сега вече, ще мога да живѣя охолно“, рекалъ си сиромаша на ума и си отишълъ.

Златарътъ билъ хитъръ и лукавъ, и знаялъ много добрѣ каква птица има въ ржцѣтъ си. Той повикалъ жена си, и ѝ рекалъ: „На ми опечи това пиле, но гледай нищо да не хвърляшъ отъ него: азъ искамъ да го изямъ цѣлото самъ“. Ала пилето не било обикновено, но нѣщо извънредно и особно, и който му изеде сърдцето и дроба, всѣка сутринъ ще си намира по една жълтица подъ зглавето. Жената очисти перушината на пилето, забола го на ржженъ и зела да го пече. Но случило се, че докато пилето било още на огъня, и жената се била нѣщо залисала на друга страна, въ кжщи дошли двѣтъ дѣца на бѣдния метларъ, застанали прѣдъ ржжена и зели да го въртятъ. Като го въртѣли тѣй, откъснали се двѣ парчета отъ пилето и едното дѣте рекло: „Да изедемъ тия двѣ парченца, гладенъ съмъ страшно, никой не ще ни забѣлѣжи“. И изяли двѣтъ парченца; ала въ туй врѣме дошла жената, видѣла, че тѣ ядатъ нѣщо и рекла: „Какво изядохте?“ — „Двѣ парченца, които паднаха отъ пилето“, отговорили тѣ. — „Ахъ, трѣбва да е било сърдцето и дроба!“ извикала изплашена леля имъ, ала за да не забѣлѣжи това мжжъ ѝ, убила изведнажъ едно пѣтле, извадила сърдцето и дроба и ги турнала въ златното пиле. Когато пилето се зачервило и опекло добрѣ, принесла го тя на златаря и той го изялъ самъ цѣлото и нищо не оставилъ отъ него. Ала когато на